

kézikocsis pionírok július 28-án kezdték meg a nyugatra tartó utazásukat. E társaság szenvedéseit mind jól ismerjük. Az 576 tagú csoport közel egynegyede meghalt, még mielőtt elérték volna Utah államot. Sokkal többen is odavesztek volna, ha Brigham Young elnök nem tett volna erőfeszítéseket, szekereket és szükséges felszerelést küldve, hogy megkeressék a bajba jutott és a hóban elakadt szenteket.

Mary Murdoch 1856. október 2-án hunyt el a nebraskai Chimney Rock közelében. Az utazás nehézségei és a kimerültség erőt vett rajta. Törékeny teste egyszerűen megadta magát a szentek által elszenvedett fizikai nehézségek során. Gondolatai utolsó óráiban is a Utahban lévő családja körül forogtak. A hithű pionír asszony utolsó szavai ezek voltak: „Mondjátok meg Johnnak, hogy arcomat Sion felé fordítva haltam meg.” (Lásd Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch annak a sok korai pionírnak a reményét és hitét testesítette meg, akik megtették ezt a nyugatra tartó bátor utazást. Napjaink lelki utazásai sem kívánnak a korai pionírokénál kevesebb reményt vagy hitet tőlünk. Lehet, hogy más kihívásaink vannak, küszködéseink azonban ugyanolyan hatalmasak.

Imádkozom azért, hogy reményeink igazlelkű álmok beteljesítéséhez vezessenek bennünket. Különösen imádkozom azért, hogy az engesztelésbe vetett reményünk megerősítse hitünket és jószívűségünket, és örökkévaló látásmóddal ruházzon fel bennünket a jövőre nézve. Mindannyiunknak legyen meg a tökéletesen ragyogó reménye, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Larry M. Gibson

első tanácsos a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében

Az ároni papság szent kulcsai

Az Úr minden ároni papságviselőtől elvárja, hogy a saját családjukkal kezdve, mindenkit hívjanak Krisztushoz.

Az egyik fiam tizenkét évesen úgy döntött, hogy nyulakat fog tenyészteni. Megépítettük a ketrecek, majd az egyik szomszéd-tól beszereztünk egy nagy hím és két nőstény nyulat. Fogalmam sem volt, hogy mibe vágunk bele. A pajtánkban rövid idő múlva csak úgy hemzsegetek a nyuszik. Most, hogy a fiam már felnőtt, be kell vallanom, elámultam azon, hogyan szabályozta a szaporulatot: egy szomszéd kutya időnként átjött, és megritkította az állományt.

Szívem azonban csordultig volt, mikor láttam, a fiam és a fiverei hogyan vigyáznak a nyulakra, és gondoskodnak róluk. Most pedig férjakként és apákként érdemes papságviselők, akik saját családjairól gondoskodnak, szeretik és erősítik őket.

Gyengéd érzések támadnak bennem, miközben figyellek benneteket, fiatal ároni papságviselőket, ahogy vigyáztok, támogatjátok és erősítitek a körülöttetek lévőket, beleértve a saját családjaitokat, a kvórumotok tagjait, és sok más embert is. Mennyire szeretlek benneteket!

Nemrégiben tanúja voltam annak, amikor egy 13 éves fiatal férfit elválasztottak a diakónusok kvórumának

elnökévé. Az elválasztás után a püspök kezét rázott vele, majd „elnöknek” szólítva őt, elmagyarázta a kvórum tagjainak, hogy „azért szólította őt elnöknek, hogy kihangsúlyozza elhívása szent mivoltát. A diakónusok elnöke egyike annak a csupán négy embernek, akik az egyházközségben az elnöklés kulcsával rendelkeznek. E kulcsok használatával és a tanácsosai-val együtt fogja vezetni a kvórumot az Úr irányítása alatt.” A püspök jól tudta, milyen hatalmat rejthet egy elnökség, melyet olyan elnök vezet, aki rendelkezik a szent kulcsokkal, és használja is azokat. (Lásd T&Sz 124:142–43.)

Amikor később megkérdeztem ettől a fiatal férfitől, készen áll-e arra, hogy e nagyszerű kvórum felett elnököljön, ezt mondta: „Aggódok. Nem tudom, hogy egy diakónusok kvóruma elnökének mi is pontosan a feladata. Elmondaná nekem?”

Elmondtam neki, hogy van egy csodálatos püspöksége és tanácsadói, akik segítenek majd neki sikeres és hatékony papsági vezetővé válni. Tudtam, hogy tisztelni fogják majd az elnöklés általa birtokolt kulcsait.

Ezután a következő kérdést tettem fel: „Szerinted az Úr elhívna téged egy

ilyen fontos elhívásba anélkül, hogy iránymutatást adna neked?”

Elgondolkodott, majd így válaszolt: „És azt hol találom?”

Rövid beszélgetés után rájött, hogy a szentírásokban, az élő próféták szavaiban, valamint az imára kapott válaszokban fogja megtalálni az útmutatást. Úgy döntöttünk, hogy keresünk egy szentírásrészt, mely jó kiindulási pont lesz majd számára, hogy megtanulja az új elhívásával együtt járó köteleességeket.

A Tan és a szövetségek 107. szakaszának 85. verséhez lapoztunk. Ebben a versben az áll, hogy a diakónusok kvóruma elnökének tanácskoznia kell a kvórum tagjaival, és meg kell tanítania nekik a köteleességeiket. Megjegyeztük, hogy az ő kvóruma nem csupán egy osztály, hanem egy fiatal férfiakból álló tanács is, akiknek az a feladatuk, hogy az elnökük irányítása alatt erősítsék és építsék egymást. Bizalmamat fejeztem ki az iránt, hogy kiváló elnök válik majd belőle, aki képes lesz az Úr sugalmazására hagyatkozni, és miközben megtanítja diakónustársainak a köteleességüket, szent elhívását is képes lesz felmagasztalni.

Ezután megkérdeztem tőle: „Tudod, hogy a diakónusoknak meg kell tanítanod a köteleességeiket, de tudod-e, hogy mik azok?”

Újra fellapoztuk a szentírásokat, ahol ezt találtuk:

1. A diakónus feladata, hogy az egyház felett őrködjön, és helyi lelkesége legyen az egyháznak (lásd T&Sz 84:111).

Mivel az egyház alapvető egyseége a család, a legfontosabb hely,

ahol egy ároni papságviselő eleget tehet kötelességeinek, a saját otthona. Papsági szolgálatot biztosít a családját vezető édesanyjának és édesapjának. Figyel fivéreire és nővéreire, a kvórumában lévő fiatal férfiakra, valamint az egyházközség többi tagjára.

2. A diakónusnak továbbá segítenie kell a tanítót minden köteleességében, ha a helyzet úgy kívánja (lásd T&Sz 20:57).

Nos, ha megállapítottuk, hogy a diakónusnak segítenie kell a tanítókat a kötelességeikben, akkor ismernie is kell a tanítók köteleességeit. Megnéztük a szentírásokban, és gyorsan meg is találtuk a tanítói hivatal több mint egy tucat köteleességét (lásd T&Sz 20:53–59; 84:111). Milyen erőteljes élmény lenne minden fiatal férfi számára, valamint apáik, tanácsadóik és mások számára is, ha megtennék ugyanazt, amit e fiatal férfi tett, hogy kinyitják a szentírásokat és saját maguk fedezik fel bennünk a köteleességeiket. Gyanítom, sokan meglepődnének a talált dolgokon, és sugalmazást kapnának általuk.

Az Isten iránti köteleesség füzete hasznos összegzése az ároni papság kötelességeinek, és nagyszerű forrásanyag a lelki fejlődéshez. Buzdítalak benneteket, hogy folyamatosan használjátok!

3. A diakónusok és a tanítók feladata továbbá az, hogy „figyelmeztessenek, fejtsenek ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz” (T&Sz 20:59; papok számára lásd 20:42, 46, 68).

Sok fiatal férfi azt gondolja, hogy misszionáriusi élményekben majd csak 19 éves koruktól lesz részük, amikor belépnek a misszionárius-képző központba. A szentírásokból megtudhatjuk, hogy ez már jóval ezelőtt kezdődik. Az Úr minden ároni papságviselőtől elvárja, hogy a saját családjukkal kezdve, mindenkit hívjanak Krisztushoz.

A következő dolog, melyet segítettem e fiatal elnöknek megérteni, az volt, hogy ő az egyetlen elnöklő tisztségviselő a kvórumban, majd megkértem, hogy háromszor is olvassa el a Tan és a szövetségek 107:85-ben leírt elsőként felsorolt kötelességet. Ezt olvasta: „Tizenkét diakónus felett elnököljön.” Megkérdeztem: „Mit mond az Úr neked személyesen az elnökként betöltött kötelességedről?”

„Nos – mondta, számos dolog eszembe jutott, miközben beszélgettünk. Szerintem Mennyei Atyánk azt akarja, hogy tizenkét diakónus felett elnököljek. Most csupán öten járunk rendszeresen, egy valaki pedig csak néha jön el. Szóval, hogyan lesz itt tizenkét diakónus?”

Nos, én soha nem értelmeztem még ezt a szentírást úgy, ahogyan ő, akkor azonban ő rendelkezett azokkal a szent kulcsokkal, melyekkel én nem. Egy 13 éves diakónusok kvórumának elnöke tanított engem arról a kinyilatkoztató hatalomról, mely az elnöklés szent kulcsaival rendelkezők számára adatik, szellemi, fizikai képességtől vagy kortól függetlenül.

„Nem tudom – válaszoltam. – Te mit gondolsz?”

Ezt mondta: „Ki kell találunk, hogyan tudnánk rávenni, hogy rendszeresen járjon. Tudom, hogy van két másik fiú is, aki a kvórumba tartozik, de ők nem járnak, és nem is ismerem őket. Talán összebarátkozhatnék az

egyikükkel, a tanácsosaim pedig a többiekkel foglalkozhatnának. Ha mind eljönnek, akkor már heten lennénk, de honnan szerezzünk még ötöt?”

„Nem tudom – válaszoltam –, de Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy itt legyenek, így Ő tudja erre a választ.”

„Akkor elnökségként és kvórumként imádkoznunk kell, hogy megtudjuk, mit kell tennünk.” Majd megkérdezte: „Én vagyok a felelős minden diakónus korú fiatal férfiéért az egyházközségben, még azokért is, akik nem egyháztagok?”

Teljesen lenyűgözve ezt mondtam: „Szerinted az Úr szempontjából nézve a püspököd csak az egyházközség tagjaiért felelős, vagy mindenkiért, aki annak határain belül él?”

Ez a fiatal, „helyi lelkész” megértette a dolgot. Felismerte minden diakónus, tanító és pap szerepét abban, hogy őrködjön az egyház felett, és mindenkit Krisztushoz hívjon.

Amikor az egyházban lévő csodálatos fiatal férfiakra és fiatal nőkre gondolok, egy szentírás jut az eszembe,

melyet Moróni is idézett Joseph Smithnek, mondván, hogy „ez még nem teljeseedett be, de hamarosan be fog” (Joseph Smith története 1:41): „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkeimet minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok...; ifjaitok pedig látomásokat látnak” (Jóel 2:28).

E fiatal elnök fejébe az a látomás „ugrott be”, hogy Mennyei Atyánk milyenek szeretné látni az ő kvórumát. Erre a kinyilatkoztatásra volt szüksége ahhoz, hogy megerősítse kvórumának tevékeny tagjait, megmentse a küszködőket, és mindenkit Krisztushoz hívjon. A kapott sugalmazás által pedig terveket készített az Úr akaratának beteljesítésére.

Az Úr ennek a fiatal elnöknek megtanította, hogy a *papság* azt jelenti, mások felé fordulunk, és szolgáljuk őket. Szeretett profétánk, Thomas S. Monson elnök, ezt így magyarázta: „A papság nem annyira ajándék, sokkal inkább megbízás a szolgálatra, kiváltság, hogy felemeljünk másokat, és lehetőség mások életének megáldására” (Szent papsági megbízatásunk. *Liahóna*, 2006. máj. 57.).

A papság alapja a szolgálat. Olyan szolgálat, melyet a Szabadító példája alapján nyújtunk másoknak. Bizonyosságomat teszem arról, hogy ez az Ő papsága, mi az Ő munkáját végezzük, Ő pedig minden papságviselőnek megmutatta, milyen a hithű papsági szolgálat.

Ösztönzők minden diakónus, tanító és papi kvórumelnökséget, hogy rendszeresen tanácskozzon, tanulmányozzon és imádkozzon, hogy megtudja az Úr akaratát a kvórumára vonatkozóan, majd pedig cselekedjen aszerint. Használjátok az Isten iránti kötelesség füzetet, hogy megtanítsátok a kvórum tagjainak a kötelességeiket. Arra kérek minden kvórumtagot, hogy támogassátok a kvórumotok elnökét,

és papsági kötelességeitek megtanulása, valamint annak igazlelkű betöltése során hozzá fordultatok tanácsért. Mindannyiunkat arra ösztönzőm, hogy úgy tekintsünk e kiváló fiatal férfiakra, ahogyan az Úr is tekint rájuk – hatalmas erőforrásként az Ő királysága itt és most történő építéséhez és erősítéséhez.

Ti, csodálatos fiatal férfiak, azzal az ároni papsággal rendelkeztek, melyet Keresztelő János állított vissza Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a pennsylvaniai Harmony közelében. Papságotok rendelkezik a szent kulcsokkal, melyek megnyitják a kaput Mennyei Atyánk összes gyermeke számára, hogy az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz jöhessenek, és követhessék Őt. Ez a „bűnbánat evangéliuma és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelés”, a heti úrvacsora szertartása, valamint az „angyalok szolgálata” által lehetséges (T&Sz 13:1; Joseph Smith története 1:69). Ti valóban „lelkészek” vagytok, akiknek mindig és mindenhol tiszta, érdemes és hithű papságviselőnek kell lenniük.

Miért? Hallgassátok meg szeretett Első Elnökségünk hozzátok intézett szavait, melyet az Isten iránti kötelesség füzetetekben olvashattok:

„Megvan a felhatalmazásod, hogy elvégezd az ároni papság szertartásait. ...hatalmas áldást hozol majd a körülötted élőkre. [...]

Mennyei Atyánk nagyon bízik benned, és van számodra egy fontos küldetése, amelyet teljesítened kell” (*Az Isten iránti kötelességem teljesítése: Ároni papságviselők részére* [2010], 5.).

Tudom, hogy ezek a szavak igazak, és imádkozom azért, hogy mindannyian elnyerjük ugyanezt a bizonyosságot. Mindezeket pedig az Ő szent nevében mondom, akinek a papságát viseljük. Jézus Krisztus nevében, amen. ■